

Vem ska hjälpa Ture, Maja och Kalle?

Telefonen plingar och skärmen lyser upp. Det är ett meddelande från Vård i hemmet chatten. "Det behövs vikarier till fredagen". Igen. Jag jobbar inte som heltidsanställd, jag hoppar in vid sidan om mina studier, men jag behöver aldrig oroa mig över om det finns jobb. Det finns jobb. Alltid. Bristen på personal är inget nytt. "Behövs till fredagskväll, ALARMPENG!" Det betalas en extra summa pengar bara för att ta turen. Det är som ett rop på hjälp när meddelandet dyker upp. Jag kan känna deras stress i ändan av telefon. Mamma råder mig att ta turen. Stressen hoppar nu vidare på mig. De behöver hjälp. Jag vill ju hjälpa men påminns varje gång om dagarna jag tänkte att det var sista gången jag satte min fot på det jobbet.

En vanlig arbetsdag brukar bestå av ungefär 18 besök på 8 timmar. Varje klient har olika saker som måste göras och mediciner som ska ges. När jag stiger in hos en främmande människa är det min uppgift att se att allting går rätt till. Det är min uppgift att se till att hen får mat, mediciner och hjälp med allt annat. Det är också min uppgift att vara där så länge klienten har betalat för, trots att jag har 10 andra som ännu väntar på mig. Efter arbetsdagen är det ännu på mitt ansvar att alla klienter är nöjda. Det är mitt ansvar att alla har fått allt de behöver. En glömd medicin kan vara ett lätt hänt misstag, men ett livshotande för någon annan.

Jag har jobbat på många olika ställen tidigare, men inget som kan jämföras med detta. Jag har jobbat i en glasskiosk, där de flesta misstag som att tappa en glassboll på marken går att skratta bort. I vård i hemmet jobbar jag med livslevande människor. Jag jobbar med äldre människor som är i behov av hjälp. Man har inte råd med misstag. Den mentala stressen vissa dagar kan föra med sig är outhärdlig. Varför ska jag utsätta mig för det igen? Det är lättare att inte bara ta turen. Det finns alltid någon annan som kan hjälpa. Eller finns det?

Telefonen plingar och skärmen lyser upp. "Behövs till torsdag morgon och fredag kväll, ALARMPENG!" Jag hade precis lyckats fokusera tankarna på annat, när meddelandet dök upp. Nu dyker tankarna om Ture upp som sitter i sin rullstol och väntar på att någon ska hjälpa honom i säng. Maja med MS som väntar på att maten ska serveras. Kalle som inte kan gå i säng innan han fått sina mediciner. Plötsligt sätter sig skulden på mig. Hur ska jag kunna göra något annat utan att känna mig som en dålig person? För vad skulle det möjligtvis kunna finnas som är viktigare än att hjälpa människor i nöd?

Telefonen plingar och skärmen lyser upp.

"Behövs till måndag kväll, tisdag kväll, torsdag morgon och fredag kväll!" Meddelandena har blivit som en mygga av oro som inte låter en sova en varm sommarnatt. Jag kan inte ignorera dem längre.

Telefonen plingar och skärmen lyser upp.

"Kan ingen komma? Akut!" Jag stirrar på skärmen en stund före jag svarar. "Jag kan komma." Jag känner i stunden en känsla av lättnad, följd av besvikelse och nästan lite ilska. Hur kan det vara så att ansvaret faller på en 17-årig studerande? Jag borde fokusera på

skolan. Jag borde umgås med vänner. Jag borde vara ung och skapa minnen. Istället måste jag ta rollen som vuxen och rycka in, för att ingen annan gör det. Om inte jag, vem då? Telefonen plingar och skärmen lyser upp.

Det är inte från vård i hemmet chatten. "Fest hos Mathias ikväll, du kommer väl?"